मणञ्चङ्क्रमा क्रमेर्नित्यङ्कौटिल्येगताविति यङ्नुगत इत्यभ्यासस्य नुक् अःप्रत्ययादित्यकारः अतोलोपः यस्य हलः टाप् सा यस्यास्ति चङ्क्रमावान् कुटिलगतिमानित्यर्थः समागत्य ढौकित्वा सीता मूचे किमित्याह सुखाभवेति अनुकूला भवेत्यर्थः यदहम्प्रार्थये तत्र प्रतिकूला न भवेति भावः सुखप्रियादानुलोम्यइति कृभ्वस्ति योगे डाच्॥ ६४॥

सन्दीत्यादि। साम सान्त्वं संदर्शयितुमिच्छुः दृशेर्ण्यन्तात् सन् क्षपाटतां राक्षसभावं निह्नोतुमिच्छुः न्हुङ्लचौर्य्ये सनि र्घोऽज्झनिङ्गमामिति र्घः चंक्रमावान् कुटिलगतियुक्तः अमेध्यादि स्थलपरिजिहीर्षया चित्तकृत्यं वा कौटिल्यं गत्यर्थाद्गृलुपेति यङ् ञमजपेति खेर्नुण् यङोलुक् शंस्त्यादः ततोवतुः ईदृशः सन् समा गम्य सुखाभव यदहं याचे तत्रानुकूला भवेति सीतामूचे सप त्रनिष्पत्रेत्यादिना सुखादानुकूल्ये डाच् यद्यप्यत्र तीयसम्ववीजे त्यादिसूत्रात् कृञीत्यनुवर्त्तते तथापि मण्डूकप्लुताधिकारात् च्विः कृभ्वस्स्वभूततद्भावइति सूत्रात् कृभ्वस्स्वित्यस्यानुवर्त्तनं बोध्यं प्रयोगदर्शनात् वृत्तौकृञीति लिपिकरप्रमादात् वाऊल्यार्थं वा किम्वा सुखं विद्यते यस्याइत्यर्शआदित्वात् अः ततआप्॥ ६४॥ भ०

सायन्तनीं तिथिप्रण्यः पङ्कजानां दिवातनीं। का न्तिं कान्त्या सदातन्या ह्रेपयन्ती शुचिस्मिता॥ ६५॥

सायम्। का त्वमिति वक्ष्यमाणेन सम्बन्धः सायन्दिनावसानन्तत्र भवाङ्कान्तिम् यदा षोऽन्तकर्म्मणीत्येतस्मात् घञ्प्रत्ययान्तः तदा ज०भ०